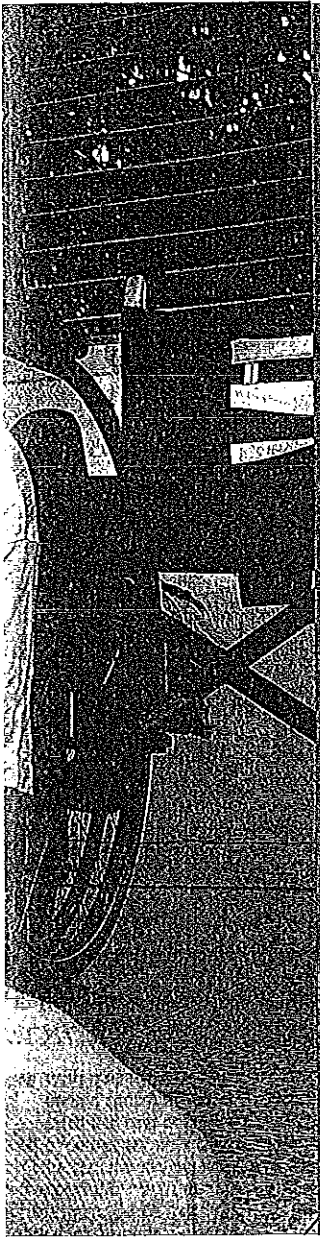

פתיאום הפכתי

עמוג האליס, השע אצלען על וסוף חתוליים בלי
הספוק ותיים שוהרסו בקאטע הסומה שאעפדה שיינה
פייטעלעקנותען צות קרציה טעפיון שעה
וחצי אחור, וטא עומדת להגיש חביעה
ואד הרופאים על טענותה החזקתו
מתוך חוסר אמונה פ מקומות חזקים מיכנס
נמסרה "מד נפסר במליונותה ודיון"

גלי גינת // צילום: אלי דסה

כיותה, אני בקושי וחתי, הרגשתי נורא, אפיק
לא הצלחתי ללכת. "כ"מכבי", לעומת זאת, כי
ענים כי פנינה מעולם לא הזכירה לקיצה.
למרות הלכה שוב לרופאה כי המצב החמיר
"תשמעי", היא אמרה לי, "אני רואה במחש
שהרבה זמן לא עשית בריקות. אחרי שתנס
רי את הווירוס, תחורי, אני אתן לך בריקות דו
לעשות". אבל המצב לא השתפר ובשלב מסוים
אביבה, השותפה, לקחה אותה למיון. "לא יכו
לתי לנהג, התחילו לי הקאות בטירוף. כל מי
שהכנסתי הקאתי, הו לי כאבי שרירים שלא
יכולתי לגעת בכלום, וכאכילזוב, מיליוני אנ
ים, ואף אחד לא דתייחס אלינו. עשו לי בדי
קת דם ואמרו לנו להלכות, נתנו לי שקית הקא
ורק בערב כשחזרו תוצאות בריקת הרים קרא
לי לבקרה כי הם ראו שהכליות מפסיקות לע
בור. וה גם היה השלב שהתחלתי לא להרגיש
את הרגליים בגלל הנמק: הרגשתי כאילו אנ
דורכת על קערות של קרח.

כי מונות, עם גינה, בשכונת יד אליהו, צמדו
לגן ילדים ולכית ספר. פנינה ניקתה, ניכשה
עשבים. גם התריסים והקוציות לא נעלמו מטי
וחו ראייתה.

הראשונה שנעקשה הייתה אביבה. היא הגיעה
לרופא עם חום גבוה וכאבי ראש ושרירים, "זה
ווירוס", פטרו אותה בקופת המולים, אבל אביבה
לא ויתרה ונסעה להיברק אצל רופא המשפחה
שלה בירושלים. רופא המשפחה שלח אותה מיד
למיון שם קבלה מנת אנטיביוטיקה והשארה
להשגחה למשך הלילה. למחרת שוחררה לבני
חן, אחרי כשה מיים לא היה לכך זכר.

לא מומן אביבה לקחה אתי עם
כיסא הגלגלים לשכונת הת'
קוה, כאן, לא רחוק. יש שם
הרבה חנויות ותמיד הייתי נו'
תנת לפתח שם את הפילים שצילמתי בעברי
דה. כשהיינו שם הסתכלתי על האנשים ברחוב
וראיתי פתאום את עצמי, את פנינה, רצה, נכני
סת לחנות לראות אם הפילים מוכנים, עושה את
המסלול, נכנסת למאסייה, קונה משהו וחוזרת.
ראיתי את עצמי עם רגליים. והמשוגע, נכון?
פנינה פייכיש מנגבת רמעה, ואיתה שותפתה
לדירה וחברתה האובה, אביבה.
יותר משנה חלפה מאז שחזרה פנינה הביתה,
אחרי תשעה חודשי העדרות, פחות שתי רג'
ליים ותשע אצבעות, בתוספת חור ענק בלב
ועצב שלא מתכוון ללכת לשום מקום. בגיל
46 היא צריכה ללמוד הכל מחדש בגלל עקו
צת קרציה שלא טופלה בזמן. פנינה נעקשה
על ידי אותה קרציה שהרגה את הונטר מאיר
אריאל, אלא שפנינה שרדה. כלי ידדים, כלי
רגליים, מלאה צלקות מכפנים ותכחוז, אבל
בחיים.
זה קרה באפריל לפני שנה וחצי. כמה
ימים אחרי שפנינה עזבה את ביתה בראשון
לציון ועברה לתל אביב לבית פסטורלי, אם

"לא הצלחתי ללכת"

אחרי שבועיים גם פנינה נעקשה. אלא שהק'
רציה עקשה את פנינה הייתה ננועה בטפיל
בשם ריקצית - חיירק טפיל של כינים, וזבובים,
קרציות וחרקים, אשר גורם למחלת טיפוס בה'
רות (קרתת בהרות). "הלכתי למיון מכבי", אני
יושבת מול הרופא ואומרת "שמע, עקשה אחי
קרציה, הוא אמר לי שזה ווירוס ויש ווירוסים
שלקחים יותר משבוע. יכול להיות שזה אתר'
נמס. הוא אפילו לא בדיק אותי", פנינה משוחז'
רת, "הראיתי לו את העקיצה. המצב היה חמור

פייביש: "העידו אותי לשנייה וצעקו: 'את רוצה לחיות? אנחנו צריכים לחתוך לך את הרגליים' אמרתי בסדר, אני רוצה לחיות"

"היה לי מאור קשה", היא אומרת, "גם כשאמרו שהכל היה בסדר לא האננתי. לפעמים אני אומרת שאני צריכה כל החיים פסיכולוג".

את דולבת?
יש לי ברירה אני בטיפולים, אחרת הייתי כבר מזמן עם אקרה בראש. לפעמים אני מתעוררת. וזה מה שאני רוצה. קשה לי לקום בבוקר, כן, אני רוצה לבלות. אני מתעוררת ואני רואה אנשים הולכים ואני לא יכולה לעשות את הרגלים הגנימליים. עד היום קשה לי לקום על עצמי בתמונות. מאור, גם להיטח על עצמי במראה קשה לי. את רואה את זה? היא מצביעה על האף שלה, "גם זה חלק מהנזק, הם פתרו שהוא ינשר והפגע לי בשן, בחצי אוון, הצלקות. שהשאיירו לי בגוף זה מועז".

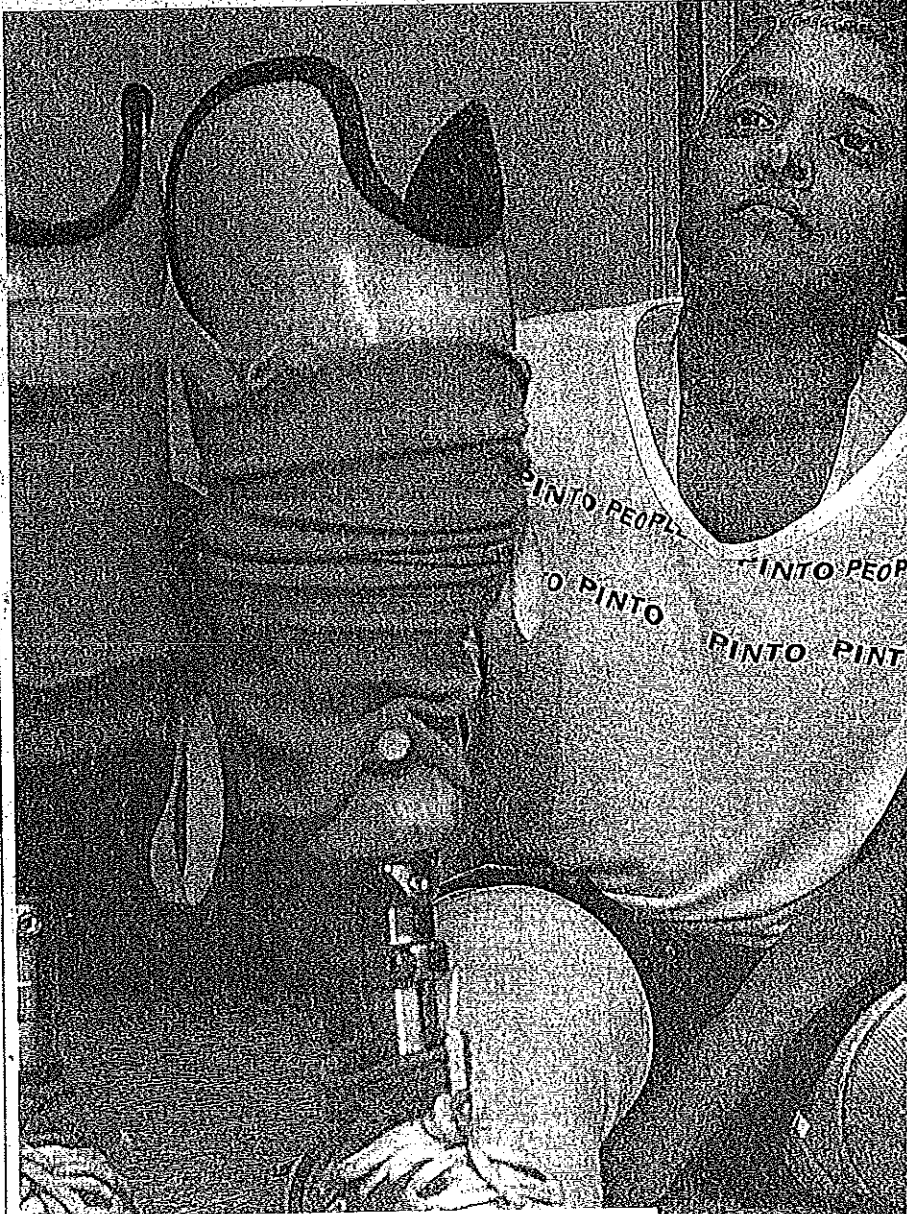
מאן שחורה מהשיקום התחילה לצעיד ולפסל? "כשהקיים בראש, הכל אפשרי", היא מחייכת. התינוק נמחק אחרי דקה דיוקן: "קשה לי לישון", היא מסבירה, "יש לי כאבי פאנטום. אני מנסה לא להתמכר לכדורים כי כשיש באמת כאב כלתי נסבל זה לא משפיע. אני חושבת - מה אני אסכול את הכאבים האלה כל החיים?".

לעתים קרובות מניעים ילדיה של פנינה לבקר. היא לא רוצה להפוך למשלה עליהם. גם כשהם באים היום, תמיד מחכה להם ארוחה על השולחן. היא מציגה בנאוה סקיצה של תרני גולת בלי ידיים שצירה כחה הלוטרת אנימציה ממוחשבת ככללאל וצוחקת: "או אני".

בימים אלה עומלים במשרדו של עורך הדין עמיקס ח'רל"פ על הגשת תביעה. "יש עובד דות ברורות כבר היום, בראשן העובדה שלי חברה שלה הייתה אותה בעיה ומן קצר לפני כן, וטופלה על נקלה. נתתן הוא הבא לירי עת הרופאים, שלא אהנו את פנינה כראוי, כיידר לאתר שהייתה איתה חברה שהצביעה בגלוי על האפשרות של המחלה הזו. הטיול המאורד למעשה הציל את הייה אך לא הציל אותה מהקטיעה, שהייתה נמנעת אילו היו מתייחסים אליה ברצינות ויומים שלושה קורם לכן".

ממכבי שירותי בריאות נמסר בתגובה: "הוא מקרה נדיר, קשה ומצער במיוחד שאנו לוגי רים לעומק את פרטיו. אנשי מכבי עומדים בקשר רצוף עם המטופלת ומסייעים לה ככל הניתן. לפי נתוני משרד הבריאות וזהו כשיש לוש השנים האחרונות שני מקרים בלבד של קדחת כהרות בתל אביב. לאור נדירות המלה ותסמינים ראשוניים כלליים למדי, גם לדעת מומחים למחלות ויהומיות הנספרות הרפואית בעניין זה, קיים קשר באחזנתה כשלביה המוקדמים".

מעיריית תל אביב נמסר: "בעירייה התקב" לה מהכוחות המרוברת קריאה בנושא משרד פרעושים בספטמבר 2008, יחידת ההדברה העירונית הרבירה במקום נוכחות המולד ננת. נרגיש כי הקריאה וההדברה היו כנגד פרעושים ולא כנגד קרציות ובעירייה לא מו כרות קריאות או מקרים נוספים של מטרדי קרציות. ככל מקרה, נמידה ואכן המקור למי טרד הוא עטלפים, יש לפנות לחברה להגנה נת הטבע היות ומטרוד בחיה מוגנת אשר הל איסור להרבירה".

"הרוכזה מחדה לשאלו מה איתי, כי היא הייתה בטוחה שאני מותה". פייביש בביתה. למטה: לפני העקיצה

יש פה בית ספר, יש פה גן ילדים. זה מסוכן". פנינה מתנגעת לעברה שלה. 25 שנה עסקה בקיטולוג ספרים טכניים בתחום הנרסת המכונות, כלי התחבורה, המכניקה והאלקטרוניקה. היא כתבה ספרי הדרכה ואיירה אותם עד למרכיבים הקטנים ביותר של טנקים, מטוסים ועוד. אישה יחידה בענף גברי מאור, ששימשה ככלכלן הוציני של משרד הביטחון. "הייתי הולכת מצלמת, נכנסת, בודקת, מטיי פסת על הטנק מכל הכיוונים, מראינת מומי חים, הכל כדי להבין איך זה מורכב ואז הולכת ומאיירת את זה".

"אני כבר לא אוכל לטפס על טנקים או מטוסים", היא אומרת בעצב, "נאמר שאני צריכה לכתוב ספר על משהו - אני צריכה לגשת לכל החורים הללו ואין לי איך. וו הייתה הקריירה שלי, העבודה שלי, פתאום אתה לא יכול להשתתף במכרזים. אני מרגישה שכל החיים שלי התחפפו לקום בבוקר ושום דבר לא טבעי. אפילו אין פרטיות, רק עכשיו נתחלת להתקלח לבר. זה לא יאנון, וההכי קשה - הייתי כל כך עצמאית, ועכשיו זה. פתאום אתה הפך ממלך היצרנים, שנושה ויוצא, לכ"ל, ממש כלום".

לא הייתה ברירה, הנמק התקדם והתקדם. כבית החולים נאלצו לכרות את שתי רגליה ער אחרי הכרז ואת תשע מאצבעות יריה. נשאר רק אגודל שמאל, ופנינה בכלל ימנית. אחרי ומן קצר הועברה לשיקים בתל השני מר. חצי שנה של הסתגלות לגוף חדש, שונה כל כך ממה שהיה לפני כן. "כל התקופה שהייתי מורדמת, שלושה חודשים, הייתי מר צפת במרפדים והלמתי או הוית. זה היה כמו חיים שלמים אחרים. הגאבכ לחיות - לא יר עתי כלום. ידעתי שהבית שלי נשרף וכולי בווערת ואני חייבת להציל את הבית שלי, ואני לא מבינה איך זה יכול להיות שאף אחד לא מצליח להציל אתי".

לא סחרת לחזור הביתה אחרי השיקים? "היה לי קשה, הייתי עמוק כל כך בתוך השיר קום, שלא יכולתי להפשי עכשיו בית. אבל אני רוצה להגיד משהו: ריסטנו 50 אלף פעם, אמרו לנו שזה בגלל העטלפים. בעירייה אמרו שה עטלף זו חיה מוגנת, ואי אפשר לעשות שום דבר, רק בחברה להגנת הטבע יכולים לבוא לאסוף ולהעביר אותם למקום אחר. לא הייתה לי ברירה, אחרת לכאן. זה קשה, אבל זה יכול היה לקרות לי בכל מקום. צריך להביא לידיעת הציבור שהעירייה לאתקל ותרססת החצרות.

ירכות. הוא מיר אמר שזה ריקציה ותוך ר הייתי בטיפול נמרץ. "הררינו אותי ותחילתו לנסות להציל בבתחלה לא נתנו לי הרבה סיכויים. שם כמה ימים מורדמת, ביום ראשון הרופאה שהניעה אמרה שהיא פוחרת מה איתי כי היא הייתה בטוחה שאני יות. עה חודשים פנינה הייתה מורדמת טור עם מורפיום. גופה התמלא בחורים מ. מהרעים, אשר טופלו בעזרת שת"ב. בטן. גם כריות הליכה ברגליים השתתי אחרי שכל גופה נאכל מהטפיל האכזרי. ושי הצליחה לנשום, גופה היה מכוסה יות. וזכרת שפעם אתה העירו אותי לשב ייה. לא הייתי מורעת לשום דבר, אבל לפני חייבים להעיר אדם לפני שכו לו איברים ואו אני וזכרת את האחים הצועקים לי: 'פנינה, את רוצה לחיות? צריכים לחתוך לך את הרגליים'. אמר רר, אני רוצה לחיות".

עורך עמיקס חרל"פ